

[Gert Petersen]

sidste angår, må man nok sige, at regeringen har levet op til Bibelens ord om, at fra dem, som kun har lidet, skal det lidet tages, som de har.

Denne nedskæring har ført til en vækst i arbejdsløsheden fra 111.000 i 1976, da hr. Camre skrev sin artikel, til ca. 250.000 i 1981. Forud for majforliget i 1980 lød der advarende røster om, at dette forlig ville betyde 30.000–40.000 nye arbejdsløse. Advarslerne blev dengang tilbagevist af regeringen, men i år er arbejdsløshedstallet omkring 70.000 større, end det var i 1980.

Overhovedet er denne arbejdsløhedsskabende politik konstant blevet ledsaget af optimistiske trut i basunen fra regeringens økonomer. I efteråret 1980 forudsagde man, at der ville være 150.000 arbejdsledige på årsbasis i 1981. I december 1980 forhøjede man skønnet til 175.000. I foråret 1981 blev det forhøjet til 192.000, og nu opgør det økonomiske sekretariat antallet af fuldtidsledige på årsbasis i 1981 til – jeg tror, det er 220.000.

Optimismen har været generel, det skal jeg erkende, både i økonomiministeriet og i budgetdepartementet. I begyndelsen af 1981, altså indeværende år, var man helt overbevist om, at der ville blive bygget 25.000–26.000 boliger i år. Ja, det vil sige, boligministeren, som er et af de nøgterne mennesker i regeringen, delte ikke overbevisningen, og det ser ud til, at det er boligministeren, der fik ret, og økonomiministeriet, der fik uret. Det virkelige tal kommer til at ligge på omkring 18.000 boliger.

Men, vil regeringen så sige, eksporten er da steget, importen er faldet relativt, og nu er der balance på handelsregnskabet. Ja men så meget desto tydeligere er det da bevist, at hr. Camre faktisk denne ene gang i sit liv har haft ret, nemlig i 1976, da han skrev, at løsningen på ledighedskrisen ikke er at få hjulene til at snurre hurtigere og at eksportere mere, for samtidig med, at handelsbalancen er blevet forbedret og underskuddet på betalingsbalancen er blevet nedbragt, er altså arbejdsløsheden mere end fordoblet, og vi er – for at bruge hr. Camres vending – åbenbart kommet endnu nærmere til en klassesdeling, der overgår industrialismens misere i dens barndom.

Den politik, man har ført i disse 4–5 år, har været en borgerlig politik, betydelig mere tøvende, betydelig mere rystende på hånden,

end venstre og konservative og fremskridtspartiet ville have gjort det, men i princippet den samme politik, som de hele tiden har krævet – man har gennemført den med et års eller to års forsinkelse – nemlig at markedsmechanisme og profitdirigering af de økonomiske ressourcer skal være hellige køer.

Man har efterlyst en forbedring af konkurrenceevnen, men det skulle ske under fuld respekt for markedsmechanismen, og derfor har man kun villet interessere sig for én omkostning, nemlig lønomkostningen. Og så er sandheden, at Danmarks konkurrenceevne, hvad lønomkostninger angår, i de sidste 3 år er blevet forbedret med 15 pct. i forhold til 13 andre industrilande, dels på grund af lønbremningspolitikken, dels og måske især på grund af ændringerne i valuta- og bytteforhold. Alligevel er lønomkostningerne stadig den vigtigste skydeskive for de borgerlige partier inklusive hr. Glistrup, som vi netop hørte. For venstre og konservative i hvert fald gælder det, at når nu den statslige indkomstpøolitik er kommet i vanry, ja, så sigter de mod dagpengesatserne – sygedagpenge-, arbejdsløshedsdagpengesatserne – for ad den vej at påvirke løndannelsen. Det er desværre en politik, som vi gennem de sidste 4–5 år i dens hovedlinje har set regeringen følge.

Nu er der imidlertid et og andet i statsministerens åbningstale, som kunne tyde på, at regeringspartiet så småt er ved at forstå, at denne borgerlige politik baseret på markedsmechanismens ukrænkelighed og respekten for profitterne er ved at føre os ud i en katastrofe, en menneskelig og en national katastrofe, egentlig som hr. Camre beskrev den i 1976. Med de yderligere erfaringer, der er indhøstet, kan vi vel tilføje: en katastrofe, der især vil ramme kvinderne og de unge. Kvinderne, som så ofte må vælge enten at tage det mest slidsomme og dårligst betalte arbejde eller en arbejdsløshed, der resulterer i yderligere undertrykkelse ved siden af alle dens andre negative følger, hvis de overhovedet får dette valg og ikke bliver stødt ud i arbejdsløsheden uden videre. Og de unge. Omkring 100.000 unge mennesker er arbejdsløse i dag. Mange af dem føler sig simpelt hen og må føle sig sat uden for samfundet, og naturligvis reagerer de i overensstemmelse hermed.

De værste følger af arbejdsløheds- og nedskæringspolitik kan nu aflæses i England,